

**MEZI
NIKDY
A
NAVZDY**

SHAIN ROSE

BARONET

Mezi nikdy a navždy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Shain Rose
Mezi nikdy a navždy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**MEZI
NIKDY
A
NAVŽDY**

**MEZI
NIKDY
A
NAVŽDY**

SHAIN ROSE

 BARONET

Between Never and Forever

Copyright © 2024 by Greene Ink Publishing, LLC

All rights reserved

Translation © Zuzana Ľalíková, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2904-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2905-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-2915-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2916-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

VAROVÁNÍ

Jako čtenářka, která miluje překvapení, jdu do každé knihy naslepo. Zároveň chci ale svým čtenářům dopřát příležitost zjistit, jaká citlivá témata v mých knihách naleznou.

Jejich seznam si můžete přečíst zde:

www.shainrose.com/content-warnings

ČÁST I.

KEELANI

„NEOJEDU TĚ V LESE U STROMU, Kee,“ prohlásil Dex Hardy přísně, když se ode mě odtáhl a probodl mě očima. Jeho pohled ani na okamžik nezakolísal, přestože jsem se na něj zamračila.

„Chce to trochu života, Dexi.“ Prohrábla jsem si zachuchané vlny a v měsíčním světle trucovitě našpulila rty. Mezi námi proudil studený vánek. Přitáhl mi svoji bundu těsněji k tělu oděnému v šatech s dlouhým rukávem.

„Trochu života? Přitáhla jsi mě na večírek plný nezletilých a na sobě máš šaty, které ti jsou o dvě čísla menší –“

Sklopila jsem zrak ke strečové fialové látce, která mi obepínala každíčkou křivku. „Tobě se nelíbí?“

„Moc dobře víš, že líbí. Až příliš. Jsem tu jenom kvůli nim,“ zabručel. „Nechci, aby se líbily dalším dvaceti klukům, kteří tě zneužijou, sotva odtud odejdu.“

Opřela jsem se o strom a zadívala se na něj. „Tak mě místo nich zneužij ty.“

„Kee, opravdu nemám v plánu tu dneska využít tvojí bezhlavosti. Na to zapomeň.“ Tvrdé, smaragdově zelené oči mu jasně zářily odhodláním. Jakmile si Dex něco usmyslel, už ze svého rozhodnutí neustoupil.

„Raději tady než někde, kde by nás někdo mohl přistihnout.“

Povzdechl si. Všimla jsem si, že se mu pod tmavým trikem trochu uvolnily svaly. „Je mi u prdele, jestli mě někdo uvidí s mojí přítelkyní.“

Z toho, jak můj titul zdůraznil, se mi v břiše rozleťelo hejno motýlků, jenže se okamžitě rozprchli, sotva mnou projel závan strachu. „Takhle mi neříkej, když víš, že nemůžeme být spolu.“

Zakroutil hlavou. Tmavé vlasy měl natolik dlouhé, že mu přepadly do čela. Odhrnul si je. „V tom případě bychom tady v lese být neměli.“

Složila jsem si paže na hrudi. „Souhlasil jsi, že budeme náš vztah tajit, dokud nevyřeším situaci s hudebním vydavatelstvím, Dexi.“

„Je to už rok, Kee. Rok tě miluju, a ty přitom už rok chceš, abychom to tajili. A kvůli čemu?“ Ta otázka mu vyletěla z úst, právě když v dálce zaburácel hrom. Po obloze se převalovaly bouřkové mraky, které jako by potemněly i nad naším vztahem.

„Trinity Enterprises chce, abych působila jako slušná americká holka odvedle, chápeš?“ Už když jsem to řekla, se mi ten důvod přičil.

„A Ethan je slušný americký kluk odvedle?“ vyštkel po mně Ethanovo jméno a povytáhl obočí.

„Je to...“ Po pravdě jsem nevěděla, co na to říct. Zástupci Trinity Enterprises chtěli, abychom spolu randili a při každé možné příležitosti společně vystupovali. Chodili jsme spolu na udílení cen, galavečery,

focení na obálky časopisů. Prostě všude. „My ale spolu nechceme být. Děláme to jenom kvůli propagaci.“

V čelisti mu zacukal sval. „Představ si, že bych se ukazoval s jinou ženou.“

„To ani nemusím. Gabriella se na tebe dneska celý večer lepila.“ Žaludek jsem měla jako svázaný na uzel a motýlci se utopili v kyselině žárlivosti, jež mi proučila žilami.

„Kee.“ Odvrátil se ode mě a vyrazil pryč. Náhle se otočil, vrátil se ke mně a ukázal mi prstem do obličeje. „Dohodila jsi mi ji. Chtěla jsi, abych s ní chodil.“

Pevně jsem zavřela oči a snažila jsem se v sobě vykřesat sílu pokračovat v téhle šarádě. „Máš pravdu. A měl bys s ní být. Je skvělá.“ Měla dlouhé kaštanové vlasy, milý úsměv a byla to pro nás všechny dobrá kamarádka. Nedělala problémy jako já a nevláčela za sebou tunové břímě problémů, kterými by se neměl Dex zaobírat.

„Nechci nikoho jiného než tebe.“ Svraštil tmavá obočí, nadzvedl mi bradu a palcem mě po ní pohladil.

„Můžeš mě mít tady,“ zašeptala jsem. „Ale ne tam.“

„Chci tě *všude*.“

„Máš mě. Tady. V soukromí. Bude to takhle jen dočasně. Brzy spolu budeme mít celou věčnost.“

Zakroutil hlavou a nacpal si ruce do kapes džínů. „V soukromí. A to mi má stačit? Zvlášť když po sobě brzy necháš na veřejnosti lézt jiného muže?“

Roztřeseně jsem se nadechla. „Bude to takhle jenom dočasně.“

„Připomeň mi, Kee, za jak dlouho ti vyprší smlouva s Trinity?“ Založil si paže.

„Za tři roky,“ povzdechla jsem si.

„Jo.“ Zatnul čelist. „Přesně tak.“

„Podívej... Nebudu ti bránit chodit s jinými holkami.“ Chtěla jsem být fér, přestože mi ta slova vyšla z pusu nuceně.

Znovu opakovaně zatnul čelisti. Díval se na mě, jako by chtěl, abych pochopila, že to není dobrý nápad. Jako by se snažil zjistit, jestli si to uvědomuju. Když jsem nedala najevo sebemenší slabost, odpověděl: „Fajn. Víš co? Fajn. Jdeme.“

Vyrazili jsme z lesa pryč. Pod nohama nám křupaly větvičky a lámaly se stejně, jako jsem se obávala, že se to každou chvíli stane mému srdci. Vystoupali jsme zpátky do kopce až ke kamarádčině domu. Její rodiče byli mimo město, ovšem v bílém přízemním domě to žilo. Zahlédli jsme Gabriellu a Dimitriho, mého nejlepšího kamaráda a Dexova mladšího bratra.

Gabriella při našem příchodu vyjekla. Očividně toho během mé nepřítomnosti vypila dost, protože zajčela: „Kde jste byli?“

Považovala jsem ji za dobrou kamarádku a znaly jsme se roky, přesto jsem si od ní držela odstup. Nikdo toho o mně nevěděl tolik jako Dimitri. Bývala jsem samotářka, zveřejňovala své písničky na sociálních sítích a celý prvak strávila s Dimitrim a Dexem. Ve třetáku si ale jednoho mého videa všimli lidi z Trinity Enterprises a nabídli mi smlouvu.

Najednou se se mnou všichni ve škole chtěli přátelit, ovšem Dimitri s Dexem byli jediní, komu jsem skutečně věřila. Jediní, kteří tu pro mě byli i předtím, než mi začali podlézat ostatní.

„Příště zkuste být trochu nenápadnější. Gabriella vás oba už dvacet minut hledá,“ zašeptal Dimitri. „Nebudu vás krýt jen proto, že jsem tvůj nejlepší kamarád, Kee.“ Přestože mě káral, měl pohled mnohem něžnější než Dex – milejší, laskavější. Dimitri tu pro

mě vždycky byl, byť se to mezi námi trochu změnilo, když jsem mu konečně přiznala, že se mi Dex líbí.

Gabriella mě objala a Dex se mi zadíval do očí.

„Potřebovala jsem vyřídit telefonát se svým agentem,“ vyhrkla jsem.

Naklonila se k Dexovi. „Uch. Není Keelani skvělá? Nemůžu se dočkat, až mi jednoho dne taky zavolají z hudebního vydavatelství.“

Zakroutila jsem hlavou. „Má to i své stinné stránky, Gabriello.“ Sice jsem mluvila k ní, ale dívala jsem se při tom na Dexe.

„Jasně.“ Pokrčila rameny, a když v dálce znovu zazněl hrom, mávnutím nás pobídla dovnitř. Prodrali jsme se přelidněným obývacím pokojem a v kuchyni si našli kousek volného místa, než Gabriella pokračovala. „I tak to ale musí být fajn, Keelani. Vůbec s námi nemusíš trávit čas. Místo toho se scházíš s celebritami jako Ethan Phillipe.“

Při té poznámce se Dexovi napjaly šlachy na krku a mně se slova zadržela v hrdle. V místnosti se rozhostilo ticho, jež praskalo napětím. Naštěstí se Dimitri zasmál, právě když za námi přišel Dexův kamarád Kyle. S veselým úsměvem poplácal Dexe po zádech. „Ses přijel mrknout na starý známý, když seš teď na vysoký?“

„Přijel jsem za bratrem a očividně i za tebou.“ Dex pokrčil rameny a opřel se o kuchyňský ostrůvek. Ani na okamžik ze mě však nespouštěl oči.

„A za mnou!“ Gabriella se k němu přitiskla bok k boku, položila mu hlavu na hrud' a dlaní mu uhladila triko tak tenké, že pod rukou určitě cítila jeho vypracované břišáky.

Dimitri mi přehodil paži kolem ramen a zašeptal: „Potřebuješ panáka.“

„Spíš čtyři,“ zabručela jsem a spolu s Dimitrim jsem se odebrala do sklepa, kde byl zbudován bar.

Dex za mnou nešel. Ani jsem to nečekala. Odešla jsem od lásky svého života, již na paži visela moje kamarádka, jako by tam patřila.

Toho večera jsme se všichni příliš opili. Pamatuju si, že jsem nabízela Dexovi drinky, ovšem pokaždé odmítl a připomínal mi, že bychom měli jít.

Místo toho jsem se otočila k dubovému baru a vyskočila si na něj. „Kdo si chce zatancovat?“

„Opět se chováš lehkovážně,“ zavrčel Dex, zatímco na mě hleděl.

„Spíš se snažím uvolnit.“ S úsměvem jsem zakroužila boky. „Měl bys to taky zkusit.“

„Musíme jít,“ zopakoval. Dál jsem ho ignorovala. „Příliš jsi toho vypila, Keelani.“

„Nelíbí se mi, když mi takhle říkáš,“ zašeptala jsem mu, protože věděl, že je to moje oficiální profesionální jméno a že jsem tady slavnou zpěvačkou být nechtěla. Po pravdě jsem jí nechtěla být nikde. Produkční společnost mě dusila, zodpovědnost vyčerpávala a pravidla příliš svazovala. To poslední, co jsem teď chtěla, bylo vyslechnout si od Dexe přednášku.

Jenže jsem ji potřebovala. Až moc jsem se nechávala unášet emocemi a byla jsem příliš nedospělá na to, abych myslela na následky svého jednání.

Všem jsem lila do krku alkohol, byla jsem srdcem večírku a snažila se užít si večer, abych nemusela myslet na realitu situace, v níž jsem se ocitla. Když toho měl Dex konečně po krk, Kyle se nabídl, že nás všechny odveze domů.

Pohodář Kyle toho vypil zhruba stejně jako já. Byl moc milý a upřímný. A chtěl nám pomoci.

Dex odmítl. Dokonce ani Dimitrimu se jeho nabídka nezamlouvala, ovšem s Gabriellou jsme byly příliš opilé na to, abychom ochotně naslouchaly logickým argumentům. Rozběhly jsme se do mrazivého deště a nacpaly se do jeho auta, aniž bychom Dimitrimu a Dexovi věnovaly jediný pohled. Smály jsme se, jako by nám právě prošlo, že jsme neposlechly svoje rodiče.

Chtěly jsme se jen trochu pobavit, ale žádná zábava to nebyla, protože do auta nasedl Dex, který mě nechtěl nechat jet samotnou, a věnoval mi ještě temnější pohled, než jak vypadaly mraky na nebi.

„Bude to dobrý,“ zašeptala jsem mu. Mezi námi seděla Gabriella, která se nepřestávala hihňat.

Noc však byla černá, silnice kluzká a čelní sklo zaléval liják.

Jak bezpečně se cítíte na dálnici na mostě v autě, které jede v ledovém dešti sto patnáct za hodinu? Dost bezpečně na to, abyste při řízení psali textovky? Abyste křikli na své přátele na zadním sedadle, že máte všechno pod kontrolou?

„Kyle, zpomal,“ zařval Dex, právě když Dimitri na sedadle spolujezdce zaklel.

Bylo však příliš pozdě.

Kyleovo sebevědomí ho té noci stálo život. Vzhlédl od rozepsané textovky a uvědomil si, že sjíždí do protisměru. Strhl volant doprava a narazil do svodidel.

Vůz se pomačkal kolem našich těl, jak bych to v životě nečekala.

Matně si vzpomínám na skřípot plechů při nárazu. Byl ohlušující. Tak hlasitý, až nám rozvibroval kosti. Přední část auta sjela po plechovém ohrazení na krajnici dálnice. Všechno se to stalo příliš rychle.

A zároveň příliš pomalu.

Jako by se auto zastavilo. Hrudí mi projela ostrá bolest, jak se mi do ní zařízl bezpečnostní pás a vyrazil mi dech. Nejhorší byl ale Gabriellin křik. V životě na ten jekot nezapomenu. Pronikavý, plný strachu. Nezapnula si pás, a když auto narazilo do svodidel, letěla dopředu.

Auto sjelo z dálnice a přetočilo se. Zas a znovu. Náraz a její křik byly hlasité, ovšem ticho, které se rozhostilo, když auto padalo, bylo hlasitější.

Dolů, dolů, dolů.

Do černočerné vody.

Když jsme dopadli na hladinu jezera, šhubalo to námi do všech stran a světla v autě okamžitě zhasla.

Vznášeli jsme se tam možná jen vteřinu, než se vůz začal potápět, jako by však uplynula celá věčnost, než jsem zaslechla Dexův rozhodný, odhodlaný hlas: „Hlavně klid, Kee. Slyšíš mě? Hlavně sakra klid.“ Zněl z něj však strach.

Byli jsme příliš mladí. Nikdo z nás nevěděl, co máme v situaci, kdy jde o život, dělat.

„Neumím... Neumím moc dobře plavat.“ Zmítala jsem sebou. Do hlavy mi stoupala krev. Viseli jsme vzhůru nohama uvěznění bezpečnostními pásy na sedadlech a voda stoupala stále výš. Sáhla jsem po zapínání pásu, ale pod vahou mého těla ho nešlo stisknout. „Nemůžu se dostat –“

Natáhl se, rozepnul mi pás a křikl na svého bratra: „Rozepni pás a vypadni odtud.“

Dopadla jsem na střechu vozu, jenž klesal do hlubin. Voda byla tak ledová, až jsem zalapala po dechu. Dex zachytil můj pohled.

„Jsem tu, Kee. Postarám se o tebe.“

Zakroutila jsem hlavou, snažila se rozhlédnout a zjistit, kde jsou ostatní. Dimitri ještě pořád zápasil

s dveřmi, ovšem Kyle se nehýbal. Z hlavy mu stékala tmavá kapalina. Byla to voda, nebo krev? A pak jsem si v čelním okně všimla té díry.

Tak velké, že by jí propadlo lidské tělo.

Sklo bylo roztříštěné.

Dovnitř se řítila voda. Vytřeštila jsem oči.

„Kee.“ Dex vzal můj obličej do dlaní. „Soustřed' se. Půjdeš hned za mnou, ano? Postarám se o tebe.“

„Ne. Cože?“ zašeptala jsem a vzápětí zaječela: „O mě se nestarej. Najdi ji! Najdi Gabriellu Kde je?“ V panice jsem se mu pokusila vytrhnout, místo toho mě však táhl dopředu. „Kde je?“ Nejspíš jsem utrpěla šok, protože jsem se roztrásla. Oblečení mi prosáklo tou inkoustově černou tekutinou, která plnila kabinu auta stále víc. Vůz se potápěl, což znamenalo, že skončíme pod vodou, uvěznění ve tmě pod ledem.

O lidech, kteří přežili pád auta do ledové vody, jsem ještě neslyšela. Zato jsem slyšela o mnoha tragických následcích takové události. A nás měl stihnout stejný osud.

„Do prdele,“ klel Dex zas a znovu a tlačil do dveří. Neotevřely se. „Připrav se plavat. Prolezeme dírou v čelním skle –“

A pak jeho obličej zmizel. Propadli jsme se pod hladinu. Ani si nepamatuju, že jsem se nadechla a chytila ho za ruku. Nepamatuju si, jestli se jemu a Dimitrimu podařilo otevřít dveře, nebo jestli jsme všichni prolezli dírou v čelním skle, kterou mě oba protáhli ven.

Nepamatuju si, jak jsem vyplavala nad hladinu. Ani nevím, jestli jsem to vůbec udělala. Nejspíš mě celou dobu táhl za sebou. V tu chvíli jsem v jeho očích viděla tolik odhodlání a strachu, že by byl nejspíš schopný naprosto čehokoli.

Vložila jsem do jejich rukou svůj život, protože když jde o přežití, věříte tomu, komu věřit musíte. A já jsem hluboko v nitru věděla, že Dexovi můžu věřit.

Našel v ledu díru, kterou se do vody propadlo auto, a pomohli mi skrz ni na povrch. Naštěstí se led pod naší vahou neprolomil. Jiní takové štěstí neměli.

Jak rychle může život vyhasnout.

Jak rychle se člověk může stát hrdinou, obětí, přeživším, nebo padouchem.

Trásla jsem se zimou a adrenalinem, jenž mi proudil v žilách. Dimitri si mě k sobě jednou rukou přitáhl a druhou chytil Dexe. „Opovaž se tam vrátit.“

„Musím je najít.“ Dex měl v očích divoký pohled. „Musím to zkusit.“

Skočil do díry v ledu. Všude kolem nás zněly výkřiky. Patřily mně. To já jsem za ním křičela, ať se vrátí. Vřeštěla jsem, plakala a snažila se Dimitrimu vytrhnout. Táhl mě do bezpečí a nakonec mě zvedl, aby mě z jezera odnesl.

Udeřil blesk a do ohlušujícího hromu zazněly blízké sirény. Když policisté a záchranáři dorazili, museli mi dát léky na uklidnění.

Pamatuju si, že mi na obličej dopadal studený déšť, oblohu pročísl blesk, zaburácel další hrom a pak jsem ztratila vědomí.

„KEELANI.“ TÁTA MĚ mozočnatou dlaní držel za ruku, zatímco mě druhého dne vezl z nemocnice domů. V jeho hlasu jsem slyšela zklamání. „Jsem rád, že jsi v pořádku, ale už o tobě začali psát v novinách.“

Jasně. Nebyl rád. Lidi, kteří mají radost, nemluví takhle zkroušeně. „Včera večer to byla –“

„Naprostá tragédie. Neměla jsi být...“ Zhluboka se nadechl a pustil moji ruku, aby mohl zabočit na příjezdovou cestu. Vypnul motor, ale ani se nepokusil vystoupit z auta. Místo toho naopak ještě pevněji sevřel volant. Položil si na něj čelo a vzhlédl ke mně unavenýma hnědýma očima. „Máš štěstí, že vůbec žiješ, Kee.“

V jeho očích jsem spatřila slzy. Odvrátila jsem se. Táta moc často nebrečel. Na to byl příliš v těch svých košilích a flanelových tričkách, které si každý den oblékal spolu s plátěnými kalhotami, velký a stoický chlap. „Vím, že mám štěstí.“

„Místní noviny ale o tobě a Dexovi píšou. Nikdy mu nebudu schopný dost poděkovat za to, že tě zachránil, ale novináři se o vás už teď vyjadřují jako o páru. Píšou, že je to hrdina, který tě zachránil, a pak se vrátil pro svého bratra a přítele. Tvůj manažer... Mitchell z Trinity Enterprises si myslí, že se o vás úplně stejně začnou vyjadřovat i celonárodní noviny, a pokud se do toho produkční společnost nevloží, zničí ti to pověst.“

„Tati...“ zašeptala jsem a střelila po něm pohledem. „Nemůžeš...“

„Všichni jste měli vysokou hladinu alkoholu v krvi. Kyle přišel o život a Gabriella je v kómatu. Pokud se probudí, měsíce nebude schopná chodit, Kee. Měla vztah s Dexem, ale on zachránil tebe?“ zeptal se, jako by na tu otázku už teď znal odpověď. S bušícím srdcem jsem se snažila vymyslet, co na to říct. Sykl. „Jsi veřejně známá. Jsi smluvně zavázaná...“

Nebylo to zanesené do smlouvy, jednalo se jen o slovně sdělené instrukce, ale všichni jsme znali pravdu. Trinity Enterprises by nedovolilo, abych byla s kýmkoli jiným než s Ethanem.

To Gabriellu měl Dex zachránit. Ne mě. A protože to udělal, vyhradil náš vztah celému světu. Novináři ho vykreslili jako hrdinu. Jako kluka, který vytáhl milovanou dívku z vody, aby ji zachránil. Psali, že mě miluje a že kvůli mně riskoval vlastní život.

„Trinity se snaží změnit vyznění těch článků,“ dodal táta.

„Co to znamená?“

„To je jedno, Kee!“ Frustrovaně udeřil do volantů a pak k němu opět přitiskl čelo. „Udělají, co je potřeba, aby zmírnili napáchané škody. A ty s tím musíš souhlasit, protože jinak porušíš smlouvu a my nemáme na zaplacení případné pokuty.“

Mlčela jsem. Smlouva a produkční společnost byly věci, které jsem si nepřála, aby mi vyšly, ale věděla jsem, co ty peníze pro moji rodinu znamenají.

„Mluvil jsem s Mitchellem.“ Jasně že s mým manažerem mluvím. „Jsou ochotní nám zaplatit určitý bonus, pokud se přestěhuješ do Nashvillu –“

„Do Nashvillu?“ vyjekla jsem. „Tati, přece nemůžu tebe s mámou opustit. O čem to mluvíš?“

„Ten bonus přijmu a všechno tu vyřeším. Vrátiš se hned, jak vydělám trochu peněz,“ pronesl, věděla jsem však, jak to dopadne. Táta se neustále snažil všechno zachránit tím, že zkoušel štěstí v kasinu nebo u bookmakerů uzavíral sázky, které nikdy nevyšly.

„Co kdybych naplánovala víc vystoupení?“ navrhla jsem, přestože jsem to dělat nechtěla.

Zavrtěl hlavou a oknem vyhlédl na náš domek. „Musí to tak být kvůli tvé mamě, Kee. Mrtvice, kterou prodělala... Už nemůže pracovat a za ten bonus jí můžu zaplatit lékařskou péči.“

„Tati,“ zašeptala jsem. „Prosím, nenuť mě odjet pryč.“

„Shodli jsme se, že to tak bude pro tebe a tvoji kariéru nejlepší. Je ti skoro osmnáct. Je to dobrý nápad. Tvoje pověst tam bude ve větším bezpečí. Domluvíme ti spolupráce s těmi nejlepšími v oboru. A my budeme mít klid na to, aby se tvoje máma uzdravila.“

„Klid?“

„Keelani.“ To už se ke mně otočil a tvrdě se na mě zadíval. „Uvědomuješ si, jak psychicky náročné to pro nás všechny je? A ty si chodíš na večírky a opíjíš se tam s kluky, s kterými bys vůbec neměla trávit čas.“ Jeho slova se mi zabodla do srdce.

„*Kluky*? Jsou to mí přátelé. A naši sousedé, tati. Dex a Dimitri –“

„Nevědí o našich finančních těžkostech ani o tom, co pro naši rodinu tvoje práce znamená, že?“ Povytáhl obočí. „Sice jsou to tví kamarádi, ale my jsme rodina. Držíme při sobě. Ten bonus nám pomůže.“

Hlas měl plný naděje. Přestože jsme kvůli jeho hazardním hrám opakovaně přišli o spoustu peněz, stejně jsem si přála, aby jednoho dne vyhrál vysokou částku, protože by mu to aspoň na chvíli přineslo pocit štěstí. Kdykoli přišel domů s výhrou, nádherně se usmíval. Jenže zbytek roku zas tak dobrý nebyl.

„Pokud to v Nashvillu nevyjde, za pár měsíců tě přivezu domů,“ slíbil mi, jako by snad měl tu moc. Můj táta před lety přišel o práci v kanceláři, ale co máma dostala mrtvici, nějak se mu dařilo s penězi vycházet. Vzhledem k tomu, jaký dojem budili lidé, kteří chodili k nám domů, nejspíš uzavíral ne zrovna legální obchody, ale na nic jsem se ho neptala. Jak táta řekl, byli jsme rodina.

„Tati, chtěla jsem tady jít na vysokou,“ zkusila jsem to na něj. „Chci vám být nablízku. Rodiče ostatních dětí jsou –“

„Pokud je tohle ta nejhorší věc, kterou můžu jako tvůj rodič udělat, tak mi za to ještě poděkuješ, Keelani,“ skočil mi táta do řeči hlasem, který nepřipouštěl námitky. „A můžeš studovat dálkově přes internet.“

„Jenže to není totéž.“

„Příští týden odletíš. Nikomu nic neříkej. V tvé nové smlouvě je stanovená peněžitá náhrada škody, takže nesmíš popřít žádné vyjádření, které Trinity ohledně tvé autonehody vydá.“

Opravdu jsem udělala tak velkou chybu, že teď mluvím tak zničeně a zklamaně? Mrzelo mě to. „Jen chci, aby se všechno vyřešilo, tati.“

„Já vím, Kee. Já vím. A vyřeší se to. Tvoje máma se uzdraví.“ Řekl to naprosto přesvědčeně a s láskou v hlasu. „Už kvůli ní to jinak nejde. Rozumíš?“

Přikývla jsem, protože to byl můj táta a já bych udělala cokoli, abych zahlala bolest, kterou jsem mu způsobila.

„A Kee, jestli se ještě pořád vídáš s tím Dexem, který tě zachránil, ukonči to s ním. Teď hned.“

OHEŇ UHASL. VÁŠEŇ SE VYPAŘILA. Jejich místo zaujal led.

Lásku mého života vystřídala chladná Keelani. Otu-
pělá. Ztuhlá. Možná vyděšená. Netušil jsem.

Ta autonehoda nás změnila. Jako by se mi už nikdy
nevrátila. Ani když jsem s ní trávil doma každý den,
zajímal se, co se děje, kromě tedy toho evidentního,
a navštěvoval její rodinu.

O týden později jsem za ní opět přijel a před jejím
domem uviděl obrovské černé SUV. Zaklepal jsem
na dveře. Měl jsem zafixováno, že na ni musím dávat
pozor, aby se nechovala bezhlavě. Kdykoli za ní při-
jeli zástupci produkční společnosti, častokrát ztratila
hlavu. Věděl jsem, že dnešek nebude výjimkou.

Jenže když jsem spatřil sbalené kufry, okamžitě
jsem se rozběhl.

Proletěl jsem kolem jejího slizkého manažera a vpadl
přímo do domu. Její máma seděla v kuchyni u stolu
a tiše si broukala písničku o jedné pláži na Havaji, kde
vyrostla. Věděl jsem, že ji má Kee nejradši, protože si

ji spolu čas od času zpívaly. Měly s Kee tak podobné hlasy, až mi být s nimi v té kuchyni a poslouchat jejich zpěv přinášelo útěchu.

Dnes však byla její melodie smutná a stírala si při tom slzy. Když si mě ale všimla, usmála se. „Dexi, pojď dál! Řekl ti to Dimitri?“

Anela netušila, jaký máme s Keelani doopravdy vztah. Myslela si, že se s její dcerou bavím, protože Dimitri zrovna nemůže. Že jedním jako správný bratr a soused.

„Ne. Co se stalo? Dimitri se chová divně.“

Její máma se pokusila vstát, ovšem od chvíle, kdy ji postihla mrtvice, se pohybovala s mnohem většími obtížemi. Mávl jsem rukou na znamení, že se nemusí namáhat, a sklonil jsem se k ní, abych ji objal.

„Vím, že je jí skoro osmnáct a tak jako tak odjede na vysokou, ale jsem sobec. Chci mít svoji holčičku doma.“

„Pochopitelně.“ Srdce mi v hrudi prudce bušilo zmatkem a strachem.

„Myslíš, že za ní bude Dimitri jezdit? A starat se, aby byla v bezpečí?“ Měla stejné tmavé oči jako Kee a většinu času stejně tak plné života. Tak proč teď působily tak zničeně?

„V bezpečí před čím?“ ucedil jsem. Nebylo třeba, aby Dimitri moji holku před čímkoli chránil. Byla to moje práce. „Kde je Kee?“

„Ve svém pokoji.“ Vstala, aby mě tam doprovodila. Miloval jsem tu ženu stejně jako vlastní mámu, proto jsem ji zastavil.

„Posad'te se, Anelo. Chcete přinést vodu?“

„Jistě že ne, můj milý.“ Uchechtla se a znovu se posadila ke stolu. Vzala do ruky mobil, z výstřihu trika si vytáhla brýle a ukázala na displej. „Půjdu si teď

na internet zabojovat. Řeknu všem těm trolům, aby nechali moji Keelani na pokoji.“

„Paní Haleová, mohla byste dneska *nechodit* na Instagram?“ ozval se za mnou Keelanin plešatý manažer, když vstoupil do místnosti spolu s Keelaniným tátou.

Anela na mě mrkla a kývla směrem ke Keelaninu pokoji. Poté Mitchellovi odsekla: „Proč bych dneska neměla chodit na internet? Všichni k ní mají co říct, tak já taky. Jsem přece její máma.“

Využil jsem příležitosti a prošel chodbou lemovanou fotografiemi, na kterých byla Keelani zachycená, jak z pódia mává fanouškům nebo tančí v obepnutých trikotech. Na koncertech byla překrásná, ale ani zdaleka se to nedalo rovnat tomu, jak vypadala doma v teplácích a bez make-upu.

Keelani ke mně zvedla velké laní oči. Právě balila další kufr. Nerozběhla se ke mně, jak to měla ve zvyku, ani mě neobjala, jako bych byl její všechno. Trhavými pohyby zvedla triko, úhledně ho poskládala a uložila do kufru.

„Kee?“ zašeptal jsem. Vůbec jsem nechápal, co se děje.

Dlouze vydechla, vyhlédla z okna a pak sklopila zrak na kufr. Najednou její dlouhé vlasy, které jsem tolik miloval, sloužily jako štít, za nímž se přede mnou ukryla, abych už neviděl na její rysy. A poté vyřkla slova, která mi v následujících letech měla drásat duši. „Odjíždím.“

„Cože?“ Zamračil jsem se. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem slyšel správně. „Počkej. Jako teď? Kam odjíždíš? Vždyť tvoje turné začíná až za –“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a složila další triko. „Odjíždím nadobro. Stěhuju se do Nashvillu.“

„Do Nashvillu?“ Rozhlédl jsem se po jejím pokoji, jako bych tu mohl najít nějaká vodítka, která mi unikla. „Vždyť tu v létě nastoupíš na univerzitu –“

„Poslední semestr čtvrtáku dokončím dálkově přes internet, Dexi, a na vysokou nepůjdu. Trinity mě chtějí mít před začátkem turné v Nashvillu a –“

„Děláš si srandu,“ skočil jsem jí do řeči a zakroutil hlavou. Vůbec jsem nedokázal pochopit, co mi to tu říká. Byla láskou mého života. Nashville byl příliš daleko.

„Nedělám,“ odpověděla úsečně a škrobeně, což jen dokazovalo, jak moc ji to bolí.

Zíral jsem na dívku, kterou jsem miloval, a v duchu ji prosil, aby se na mě taky podívala. „*Neodjedeš.*“

Konečně ke mně zvedla zrak. Sytě hnědé oči měla plné slz. „Jak si myslíš, že bych tu mohla zůstat, Dexi?“

„Co ti v tom brání?“

„Novináři! A... neměl jsi mě zachraňovat, Dexi.“ Řekla to zlomeným hlasem plným bolesti.

„Vždycky tě zachráním, Kee. Copak to nechápeš?“

„Jenže nás to zničilo, místo aby nám to pomohlo! A teď musím odejít.“ Rozhodila paže.

„Nemusíš. Nemůžeš. Gabriella je ještě pořád v nemocnici. Dimitri se doteď bojí nasednout do auta. Nemůžeš odjet. Na podzim tu nastoupíš na vysokou a –“

A jsem tu já. Máš tu mě, chtěl jsem dodat.

„Píšou o nás,“ hlesla, jako by mi na tom mělo záležet.

„No a?“ ucedil jsem ostře. Bylo to to poslední, na co jsem myslel. Snažili jsme se vyrovnat s traumatem a uzdravit svá těla i mysli. Nikomu z nás by právě teď nemělo záležet na tom, co si kdo myslí.

Otočila se, sáhla po mobilu, ukázala mi displej a namířila na něj prst. „Píšou o tom, že jsme *spolu*.“

Kee a ta její zatracená tajemství. „Takže jestli to chápu správně, odjíždíš, protože vyšla najevo pravda o našem vztahu. Komu na tom sakra záleží?“

Zavřela oči, jako by ji něco bolelo, a mně to drtilo duši. Bolelo ji, že se o nás ví, ne že odchází ani že se náš vztah rozpadá na kusy. A přesto jsem ji chtěl obejmout a ujistit, že všechno bude v pořádku. Avšak nepřistoupil jsem k ní. Ne, když mi právě lámala srdce na kusy.

Rozhodla se odejít, přitom by tu měla zůstat. „Nemůžu s tebou být, Dexi.“

„Dobře. Tak se mnou nebud.“ Pokrčil jsem rameny a snažil se předstírat, jako by mě její slova nezasáhla jako nůž do břicha. Abych ovládl svou reakci, promnul jsem si obličej a pak teprve dodal: „Nemůžeš odjet. Jsi Dimitriho nejlepší kamarádka. Tvoje rodina tě potřebuje a já...“ Taky jsem ji potřeboval.

Copak to nevěděla?

„Moje rodina potřebuje, abych odjela. Tady dělám jenom problémy. Jsem divoká a lehkovážná. Škodí to mojí kariéře i produkční společnosti a –“

„Tady jsi *sama sebou*!“ opravil jsem ji. „Pokud ze sebe kvůli produkční společnosti uděláš poslušnou holku, jen si tím ublížíš. Oni tlumí tvoje světlo. Měla bys zpívat písničky, které mi zpíváš v posteli. Když se v lese procházíme kolem šeríků, vždycky u toho zpíváš zplna hrdla, Kee. Tu píseň, kterou si s tvojí mámou zpíváte v kuchyni. Tu svět chce. Zasloužíš si to a tvoje rodina –“

„Moje rodina,“ zdůraznila a náhle narovnal záda, „chce, abych odjela, a já to chci taky.“

„Co ti sakra ti zmetci z produkční společnosti řekli?“ Něco bylo hodně špatně.

„Řekli mi, že mám na to, abych prorazila. Abych si splnila sny. A že mě Ethan upřímně miluje, Dexi. A já...“ Zaváhala a vyhlédla z okna. Zachvěla se jí brada. „Asi ho taky miluju.“

Jako by do mě narazila demoliční koule. Ta slova zničila veškerou víru, kterou jsem v náš vztah měl, a sebevědomí, jež jsem potřeboval, abych ji tu udržel.

„To nemyslíš vážně,“ vyhrkl jsem, došel k ní, vzal její bradu do rukou a promnul ji. „Nelži mi, Kee. Ne o tomhle.“

Pozvedla hlavu a ustoupila z mého dosahu. Zavřela oči a mně se po jejích duhovkách v barvě hořké čokolády okamžitě zastesklo. „Proč mi to tak ztěžuješ? Stejně to mezi námi nikdy nemělo mít dlouhého trvání, Dexi. To přece víš.“

„Jistě že mělo,“ zašeptal jsem. „Mělo nám to vydržet *navěky*. Zpívala jsi mi, že mě budeš navěky milovat.“

„Taky tě miluju!“ vykřikla, rozhodila ruce, avšak ihned je sevřela v pěsti a přitiskla si je k hrudi. „Milovala jsem tě. Jenže s Ethanem spolu pracujeme a... možná ho *ted'* nemiluju, ale mohla bych.“

Dodala to zoufale, jako by se mě o tom snažila přesvědčit.

Zavrtěl jsem hlavou. „Vůbec tomu nerozumím, Kee.“

„Mohla bych ho milovat, Dexi. Dokážu, cokoli si usmyslím. Sám jsi mi to řekl a já tomu věřím.“

„Nehraj si se mnou,“ ucedil jsem. Překrucovala mou víru v ni a lásku, kterou jsem k ní choval. Emoce jsem měl zjitřené a vůbec jsem je neovládal. Smutek se ve mně mísil s tak spalujícím hněvem, až jsem viděl rudě. Nejradši bych tomu klukovi ublížil, a to jsem ho ani neznal.

„Jen... Vážně bys tu neměl být. Divím se, že tě sem můj manažer vůbec pustil.“

„Pustil?“ zopakoval jsem skrz zaťaté zuby. Žaludek se mi kroutil a vztek mi prosakoval do kostí a krve. „Jak jde o tebe, nikdo nemá právo mi něco *dovolovat*. Jsi moje přítelkyně.“

„Bývalá,“ zašeptala.

„Cože?“ Ucouvl jsem, jako by mě uhodila.

„Nemůžeme v tom pokračovat. Není to ani pro jednoho z nás zdravé. Vzhledem k tomu, že se stěhuju, nám to nemůže fungovat...“ Zlomil se jí hlas, přinutila se však dodat: „Ani spolu nemůžeme být těch několik let tajně. Mám s nimi smlouvu na tři roky, ale co když ji obnovím? Chtějí, abych chodila s někým jiným...“

„S někým, kdo pomůže tvou kariéru? S někým jako Ethan Phillipem?“ Ta slova jsem ze sebe vypáčil násilím, protože jsem věděl, kam tohle všechno směřuje.

„Nejde jen o něj, Dexi. Opravdu si myslíš, že by pro tebe bylo zdravé přihlížet, jak s ním flirtuju, a pak v soukromí poslouchat, jak se ti za to omlouvám?“

„Tak o nás řekni svým producentům,“ navrhl jsem pomalu, protože jsem ta slova ještě nikdy neřekl nahlas.

„Cože?“ sykla.

„Řekni jim o nás,“ zopakoval jsem.

„To... nejde, Dexi.“ Zavrtěla hlavou, až se jí překrásné vlasy rozletěly.

„Takže ses rozhodla pro něj? Proto jsi chtěla, abych to mezi námi tak dlouho tajil? Celou dobu jsi chtěla jenom jeho, slávu a peníze.“ Neměl jsem to říkat, ale ranění lidé mají tendence ubližovat ostatním.

„Jdi k čertu.“ Strčila do mě, všiml jsem si ale, že se jí chvěje spodní ret. „Přece víš, že to tak není.“

„Tak jak to je?“

„Já prostě... Ani mně se nelíbí, co po mně produkuje chce, ale podepsala jsem smlouvu.“ Vyhrkly jí slzy. Poté šeptem zopakovala: „Podepsala jsem smlouvu. Musela jsem.“

„Jistě.“ O krok jsem od ní odstoupil. „Projednou se jim musíš postavit, Kee. Tady si běháš, kam se ti zachce, volná jako pták, kam se vrátneš, tam děláš problémy a nenecháš si od nikoho nic líbit. Tak proč od nich ano?“

Složila si paže na hrudi, jako by mezi námi potřebovala vztyčit bariéru jak fyzickou, tak citovou. „Co když si to od nich chci nechat líbit, Dexi? Co když je to pro mě způsob, jak můžu svoji hudbu dostat do světa?“

Zatnul jsem zuby. Byl to její sen. Taky jsem snil o tom, aby uspěla. Lidé si zasloužili slyšet její zpěv, přestože bych její hlas nejradši stočil do lahvičky a nechal si ho pro sebe. „Měla bys to ale udělat za vlastních podmínek.“ Už tak ji měli pod palcem celý uplynulý rok a nenechali ji zpívat jedinou písničku podle jejího výběru.

„Takové jsou podmínky. A já to tak chci, Dexi. Dali mi na vybranou.“ Zhluboka se nadechla a odvrátila zrak. „A tohle je ta nejlepší možnost ze všech.“

„Takže podle tebe je nejlepší možností nás všechny opustit?“ vyhrkl jsem, protože jsem chtěl, aby to zopakovala. „Řekni to. Jasně a zřetelně. A pak mi pověz, jestli je to podle tebe opravdu správné.“

„Odcházím,“ zašeptala. „Odjedu odtud, abych si šla za svým snem. Doufám, že mě v tom podpoříš.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Pokud odtud odjedeš, nikdy ti to neodpustím. Rozumíš?“

„Nechci, aby to mezi námi takhle skončilo, Dexi. Mohli bychom zůstat přáteli a –“

„*Nikdy* nebudu tvůj kamarád,“ prohlásil jsem našťvaně. „Řekl jsem ti, že tě miluju. Zaslíbil jsem se ti. Chci se s tebou *oženit*... ne být tvůj kamarád.“ Při těch slovech zalapala po dechu. Pokračoval jsem. „Vždycky jsi byla moje děvče, moje přítelkyně, moje budoucí manželka. Nic míň. Copak to nechápeš? Slíbil jsem ti, že spolu budeme navěky, Kee.“

„Jenže navěky spolu být nemůžeme, Dexi.“ Polkla vzlyk, ovšem tentokrát jsem si ji nepřitáhl k hrudi, jak jsem to udělal mnohokrát předtím. Hřbetem ruky si zakryla ústa, jako by se tím snažila utajit svoji bolest.

„Ano. Pokud se sbalíš a odjedeš, nikdy spolu nebudeme.“

Přimhouřila oči, přes slzy se na mě zamračila a řekla: „Třeba to jednoho dne překonáš a budeme kamarádi.“

„To se nikdy nestane, Keelani. Ani za milion let.“

Moje dívka byla paličatá.

Přesto se toho večera sbalila a opustila mě.

O tři roky později

I PO LETECH, BĚHEM NICHŽ jsem se pohledu na jeho tvář důsledně vyhýbala, mi po celém těle přeběhl mráz, když ke mně dolehlo mé jméno pronesené jeho hrdelním hlasem.

„Keelani?“ Zaslechla jsem povzdech. „Vím, že tam jsi.“

Stiskla jsem rty a pokusila se zpomalit tep. Slunce klesalo nad mou zahradou pořád níž. S Dimitrim jsme strávili tady na střeše celý den, vzpomínali a klábosili o všem možném.

„Netušil jsem, že tu bude. Přísahám,“ pověděl mi Dimitri, jeho úsměv ho však prozradil.

„Jsi pěkný zmetek,“ šeptla jsem. „Vykládáš mu i o všem, co se děje v naší rodině?“

Dimitri i jeho rodina věděli, že máma má příznaky raného stadia Alzheimerovy choroby. Dimitri mě však ujistil, že s Dexem o mé složité rodinné situaci dosud nikdo nemluvil.

„Zlato, nikdo z mojí rodiny Dexovi nic neřekl. Víme, že už tak je to mezi vámi napjaté. Přesto by sis s ním měla promluvit.“

Odfrkla jsem si. Vůbec nechtěl pochopit, že jsem se o to opakovaně snažila. Tolikrát, že bych to už ani nespočítala.

„Keelani!“ zařval pod námi Dex.

Zavrčela jsem, protože se mi nelíbilo, že mě oslojuje celým jménem, jako bych byla malé dítě, které musí pokárat. Naposledy jsem se na Dimitriho zamračila a vstala jsem. Nehodlala jsem se schovávat. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Co tam nahoře sakra děláš? Okamžitě slez z té střechy!“ přikázal mi Dex ostře a beze stopy vlídnosti v hlasu.

Zamračila jsem se na něj. Tak takhle se mě rozhodl po třech letech mlčení přivítat? „Nic mi není.“

„To je mi jasné. A je mi to jedno, ale jak znám svoje rodiče, budou naštvaní, když tě tam nechám vyseďávat a něco se ti stane. Takže slez ze střechy, jinak přísahám bohu, že tam za tebou vylezu a stáhnou tě na zem.“ Jeho slova zněla zle a povýšeně.

Naši rodiče se opravdu stále přátelili. Od táty jsem věděla, že Dexovi rodiče za nimi chodí, jak často to jen táta dovolí, nosí mu poštu nebo občas mámu zvou na procházku po svých zemědělských pozemcích.

Podobné maličkosti pro nás hodně znamenaly. Byl to nejlepší způsob, jak pomoci rodině, která bojuje s příchodem degenerativního mozkového onemocnění. Ne že by o tom Dex věděl.

„Fajn.“ Zády k Dexovi jsem si upravila vršek bikin a posadila se na šindele, aby na mě neviděl. Zamračila jsem se na Dimitriho, který ležel na zádech. „Povíš mi, že jsi tu se mnou?“ zašeptala jsem.

„Ani omylem,“ odpověděl Dimitri stejně tiše. „Akorát se naštve, že jsem ti tu zíral na zadek.“

„Doufám, žes mi na něj nezíral, úchyle.“ Řekla jsem mu to jen proto, že jsem věděla, že je bezostyšný svůdník, ale taky jsem si uvědomovala, že ke mně chová jen platonické city.

„Je tam s tebou můj brácha?“ křikl Dex.

Snažila jsem se ignorovat chvění v břiše a to, jak mi okamžitě poskočilo srdce. Od našeho posledního shledání by klidně mohlo uplynout sto let, a já bych na Dexe reagovala úplně stejně.

Dimitri se začal plazit pryč, avšak ještě na mě upřel štěněcí oči. „Zdrž ho, abych mohl slézt na opačné straně. Když mě tu přistihne, přijdu pozdě na rande.“

Zamračila jsem se na něj a nic jsem neřekla.

Naštvaně dodal: „Moc dobře víš, že pokud zjistí, že jsem tu s tebou, rozpoutá se peklo. Je z nás nejžárli-vější.“

„Na mě už nežárli. Mezi námi to skončilo před lety a vůbec mi neodpovídá na zprávy.“ Mnohokrát jsem se Dexovi snažila omluvit za to, jak jsem tehdy odešla. Vrhla jsem se na terapii, abych se pokusila zpracovat trauma z autonehody, z toho, jak se k ní postavila produkční společnost, a prostě ze všeho. Dex dodnes nereagoval na žádný můj vzkaz.

Kousla jsem se do rtu, protočila panenky, obrátila se a postavila se tak, aby na mě Dex viděl. Při pohledu na něj se mi rozbušilo srdce. Za ty roky prokoukl. Hrud' měl širší, oči přísnější a nenávisť ke mně nejspíš byla silnější. Nikdy bych však před ním nedala najevo strach. „Nebud' směšný. Tady se nejlépe opálím.“

„Kee.“ Vydechl moje jméno a sjel po mém těle očima. Rozkrok se mi okamžitě napjal a bradavky ztuhly. *K čertu s ním.* Pořád byl chodící sex.

Promnul si bradu a rozhlédl se, jako by se snažil odhadnout, jak z té střechy můžu slézt. „Jak dlouho už tam nahoře jsi?“

„Dost dlouho.“ Ukázala jsem na roh domu, po němž se táhl okap. „Pomůžeš mi dolů?“

To už Dex zaváhal. Naše pouto se před lety přetrhlo a teď jsme tu stáli, jako bychom byli opět děti. „Co tu děláš?“

„U svých rodičů? Jezdím je navštěvovat.“

„Moc často sem nejezdíš. Dimitri mi neřekl –“

Vystrčila jsem bok. „Proč by ti měl hlásit, že jsem doma?“

„Protože věděl, že tu taky budu, a ten parchant určitě chtěl, abychom si promluvili.“

Kousla jsem se do tváře a ohlédla se za sebe. Můj milovaný nejlepší kamarád byl pryč. Vypařil se jako pára nad hrncem. „To je možné.“ Pokrčila jsem rameny a přešla k okapu. „Stejně není o čem mluvit. Pomůžeš mi dolů, nebo ne?“

Nepohnul se. Naopak ustoupil, jako bych byla na dotek jedovatá.

Odfrkla jsem si, přešla k okapu, přehoupla se přes okraj střechy a pevně se chytila kovové trubky.

Když jsem byla sotva v polovině, najednou mě mrazivými rukama uchopil za pas. „Ježíši, chceš si zlomit nohu? Takhle se o sebe staráš, když na tebe nedohlížím?“

Měl hluboký a chraplavý hlas. Mrazilo mě z něj v zádech. Zapomněla jsem, jaké mezi námi odjakživa přeskakovaly elektrické jiskry, jaké mezi námi vládlo napětí a svět jako by se zastavil. Teď jsem před ním ustoupila já. Voněl po koření a cedrovém dřevě. Jeho vůně byla další věc, po které se mi stýskalo a již jsem nedokázala vyhnat z hlavy.

„Nic mi není,“ odsekla jsem a pokusila se ze sebe setřást jeho ruce. Zatnul mi prsty do kůže, až mi v ní zanechal spalující otisk. „Dokážu se o sebe postarat, Dexi.“

Přimhouřil oči mechové barvy, jimiž jsem byla posedlá, a skrz zaťaté zuby se zeptal: „To ses vrátila domů, jenom abys mi to řekla?“

Ne. Přijela jsem se podívat na rodiče a zjistit, jestli se mámě rapidně nehorší zdraví a táta nepanikaří. Před několika týdny utratil velký kus našich úspor, což jsem potřebovala napravit. Ale jinak měl pravdu. Moc často jsem domů nejezdila. Příliš mě to bolelo. Tohle místo bylo plné vzpomínek a věcí, kterých jsem litovala.

Jedna z nich teď stála přímo přede mnou.

„Třeba ano. Možná jsem opravdu přijela, jen abych ti to řekla,“ odsekla jsem. Hrozně mě štvál. Choval se, jako bych ho snad měla poslouchat na slovo. Jako by se o mě chtěl starat, přestože nedokázal ani zareagovat na moje snahy vybudovat s ním pouto. „Nebo s tebou můj návrat domů nemá nic společného, protože už na tebe skoro ani nemyslím.“

Vytřeštil oči, v nichž se mu mihla bolest, jež se rychle změnila v hněv.

„Opravdu myslíš, že tomu uvěřím?“

Ne. Jak bych mohla, když jsem na něj myslela každý týden, den, hodinu? Nikdy bych mu to ale nepřiznala.

Dvakrát se zhluboka nadechl a zadíval se mi na rty. Ruce se mu na mém těle chvěly, jako by se usilovně snažil ovládnout. Po chvíli zašeptal: „K čertu s tím.“ A tvrdě přitiskl rty na mé ve snaze je plně ovládnout.

V našem polibku nebyla vášeň, jen čirá nenávisť a záměr mi ukázat, že má nade mnou navrch. Zkuše-

ně se mnou propletl jazyk a jeho ruce tančily po všech místech, o nichž věděl, že se mi líbí, když se mě tam dotýká. Zmáčkl mi zadek a přitáhl si mě k sobě. Vzlykla jsem, když jsem ucítila jeho tvrdou erekci.

Roky jsme byli od sebe, ale jako by si ho moje tělo pamatovalo. Každíčká moje část ho chtěla. Okamžitě jsem se mu poddala, protože byl jediný, s kým jsem se kdy takhle cítila.

Druhou ruku mi zabořil do vlasů a uvolnil mi drdol, který jsem nosila každý den. Jakmile mě mohl chytit za vlasy, zaklonil mi hlavu, aby ke mně získal lepší přístup. Tyčil se nade mnou a ochutnával, co ani nechtěl.

Při tom pomyšlení jsem vzlykla. Už mě ani nechtěl. Bylo to poznat z toho, že mě líbal bez uznání i lásky.

Přesto jsem ho pevně popadla, abych si tento okamžik vychutnala co nejdéle. Stále mi přinášel útěchu, již jsem si nedokázala odepřít, a i po letech pro mě představoval domov. Vždy jsem se s ním cítila v bezpečí, přestože jsem věděla, že to není dobrý nápad.

Náhle ode mě odstoupil, až jsem klopýtla. Na poslední chvíli se mi podařilo udržet rovnováhu. Ani se mi nepokusil pomoci. „Zdá se, že na mě myslíš často, Kee.“

„Dexi.“ Potřebovala jsem ovládnout třesoucí se hlas a emoce, které ve mně probouzel. S nikým jiným jsem se takhle nikdy necítila. Nejvíce se tomu podobalo, když jsem vstoupila na pódium. Mísily se ve mně nervozita, vzrušení a adrenalin. Lásky umí být pěkně děsivá.

Potřebovala jsem však k tomu, co se mezi námi dělo, přistupovat jako dospělá žena. To mě naučila terapie. „Chci si s tebou promluvit o tom, k čemu došlo, když jsem odjela. To, co jsem ti řekla o Ethanovi, nebyla pravda, a pokud –“

„Po svém odjezdu jsi mi posílala zprávy a volala jsi mi. Nechala jsi mi hlasovky. Víím, že si chceš promluvit.“

Tím, že to řekl nahlas, mi otočil dýkou v srdci. Znamenalo to, že mě záměrně ignoroval a že mu na mně nezáleželo natolik, aby mi odpověděl.

„Můžeme si teda promluvit?“ Potřebovala jsem to a on taky. Jak jsem se měla přenést přes lásku, kterou jsem tu zanechala, když jsem ho přitom vůbec nechtěla opustit? Aspoň tohle jsem mu chtěla říct.

V jeho očích se však zračil vztek, který ovšem zmizel, když Dex zamžikal. Všechna bolest, city, vášně, která mezi námi vždy hořela, byly pryč. Všechno to vypnul. „Dobře. Tak zajdeme do zahrady.“

„Do zahrady?“ vyjekla jsem. Nebyla jsem v ní už roky. Naposledy, když jsem tam šla před lety právě s ním.

Povytáhl obočí. „Něco ti na té zahradě vadí, Kee?“

„To jen že jsme tam –“

„Bojíš se několika vzpomínek?“ Prohlédl si mě od hlavy po paty, jako by mu moje láska k němu připadala dětinská.

Chtěla jsem se na něj rozkřičet a připomenout mu, že mě kdysi dávno také miloval. Místo toho jsem se protáhla kolem něj a vyrazila dolů ze svahu, na kterém se rozkládaly zahrady našich rodin, až ke štěpkou vysypané pěšině, jež vedla do lesíka. Naše rodina tu vlastnila několik akrů půdy, ovšem táta objevil v lese mýtinu, na níž pro mě a mámu vysázel šeríky. Máma sem už nechodila, ale s Dexem jsme se tu často procházeli.

Když jsme byli malí, přebíhala jsem zahradu a přes pole do lesa až k šeríkům, které tu táta kdysi vysadil. Máma tu zabudovala branku, kterou jsem si odemykala zlatým klíčem a nechávala ji dokořán. Kdykoli ji

Dex viděl otevřenou, věděl, že mě v lese najde. Trávili jsme tu celé hodiny.

Bylo to naše místo. Dex sem nosil deku, na kterou jsme se posadili, a já mu hrála na kytaru. Zpívala jsem písničky a on mi naslouchal, jako by to pro něj bylo důležité. Taky si přinesl telefon a pod hvězdami jsme se dívali na filmy a celé hodiny se líbali, až mě nakonec poslal domů, přestože jsem se usilovně snažila to mezi námi posunout o kus dál.

A teď jsme mlčky kráčeli po pěšině, jako bychom směli promluvit až na našem místě, jenže když jsme tam dorazili, šeríky nekvetly. Nedostatkem péče většina z nich zarostla jinými rostlinami. Mám pocit, že mi snad brada padla až na zem z toho, do jakého stavu to tu nechali mí rodiče zajít. „Nejspíš zapomněli...“ Při tom slově jsem se zalkla. Dex přimhouřil oči. O mámě jsem mu neřekla. Neměl právo to vědět. „Nejspíš na tohle místo zapomněli,“ zašeptala jsem.

Zbyl tu jen kousek trávníku, zbytek zarostl plevelem a řešetlákem. Ve vzduchu se vznášel už jen nádech původní vůně tohoto místa. Kdykoli tu šeríky byly v plném květu, sladce to tu vonělo. Jejich vůně mi připomínala jaro, slunce a radost.

„Tvoji rodiče mají lepší věci na práci než udržovat zahradu, která pro ně nic neznamená, Keelani.“

Měl pravdu, ačkoli neznal skutečný důvod, proč tomu tak bylo. Po obloze se převalovaly mraky, jejichž vůně mě bolela. Naplňovala mě smutkem. Dex se na mě i naše místo díval s naprostou lhostejností.

„Pro mě ale tahle zahrada něco znamenala, Dexi,“ přiznala jsem. „Znamenala něco pro nás oba.“

Zelenýma očima se rozhlédl po mýtině. „Láska ze střední opravdu není něco, nad čím by se měl člověk navěky trápit.“

A tím mávl rukou nad vším, co jsme spolu kdy měli. „Nic víc to pro tebe neznamenal?“

„A mělo by? Odešla jsi a zapomněla na mě. A já na tebe taky.“

Proč jsem jen chtěla, aby svá slova nemyslel vážně? Proč jsem potřebovala, aby trpěl stejně jako já? Protože jsem ho pořád milovala. Pořád jsem o tomhle místě snila. Stále jsem na rtech cítila jeho chuť, na kůži dotek jeho rukou a i to, jak mu srdce bilo v rytmu s mým.

„Nezapomněla jsem na tebe,“ zašeptala jsem. Hlas se mi pod tíhou emocí zlomil. „Volala jsem ti a –“

Přistoupil ke mně a položil mi ruku na tvář, po níž mi stekla jediná osamělá slza. Setřel ji palcem, jako by se o mě chtěl postarat, přestože jeho slova zněla chladně. „Nezvedal jsem ti to, Kee, protože mi na tom nezáleželo.“

„Takže jsem ti ukradená?“

Povzdechl si, jako by měl co do činění s malým dítětem, a nadzvedl mi hlavu, abychom měli rty těsně u sebe. „Cítíš něco, když tě líbám, Kee? Pověz. Cítíš v břiše motýlky?“

Tentokrát mě políbil něžně. Přeněžně. Zavřela jsem oči a vychutnávala si lehounký dotek jeho rtů i to, že se mnou zacházel, jako bych pro něj byla drahocenná.

„Cítím všechno,“ přiznala jsem, protože to nejmenší, co jsem mohla udělat, bylo ctít náš vztah navzdory tomu, že on to udělat nechtěl. Otevřela jsem oči a zkoumavě se zahleděla do jeho. „Pořád tě chci, Dexi.“

Zpražil mě pohledem, v němž se zračily určité emoce. Duhovky měl tmavě zelené jako les za temné bouře. „Jsi oslnivá, Keelani. Ví svět, jak jsi po mých polibcích překrásná? Jak se ti rozzáří oči? Jak ti zčer-

venají tváře? Ví, co se skrývá pod tvými bikinami?“ Vklouzl mi prstem pod spodní část plavek, přešel po okraji a pak pod ně zanořil celou ruku. Zalapala jsem po dechu, když mi polaskal klitoris, aby si se mnou pohrál a zjistil, jak jsem vzrušená.

Sklonil se k mému uchu. „Už teď jsi úplně vlhká. Hodná, slušná holka. Vybudovala jsi svou obchodní značku moc dobře, Keelani.“ Moje jméno ucedil. „Myslíš, že vědí, jak kvůli mně vlhneš?“

Jedním prstem do mě pronikl. Nezastavila jsem ho. Místo toho jsem si ho přitáhla blíž. Chtěla jsem na sobě cítit jeho zkušená ústa, přestože z nich odkapával jed, a Dex mi je dopřál. Stáhla jsem ho na zem a vzhledla k němu, ke stromům nad námi, k jejich korunám stejně zeleným jako Dexovy oči. Ráda bych si myslela, že jsem v nich teď viděla hlad. Zvedla jsem kolena k jeho bokům a zakroužila pánví vstříc jeho ruce. Zatnul čelisti. Nepředstavovala jsem si to. Také mě chtěl.

„Je úplně jedno, co kdo ví. Záleží jenom na tom, že oba víme, že po sobě toužíme.“ Sjela jsem mu rukou přes hrud' a opasek až na erekci. I přes džíny jsem cítila, jak je velká a mohutná.

„Líbí se ti držet mě v ruce, Kee?“ zeptal se. Skláněl hlavu a dýchal stále rychleji. Stejně jako já. Nedokázala jsem zastavit to, co mělo přijít, protože jsem ho chtěla. Tady, v soukromí naší travnaté zahrady plné šefíků a vzpomínek. Možná jsem byla osamělá. Možná jsem byla stále zničená tím, co se stalo. Nebo jsem ho možná dodnes milovala.

Nikdo na světě nelituje ničeho víc než ztráty první lásky. Nikdo ji nepřežije bez jizev a bolesti. V tu chvíli jsem nás oba chtěla uzdravit. A chtěla jsem, aby to také chtěl. „Přece víš, že se mi líbí, jaký jsi na dotek,

Dexi. Vždycky se mi to líbilo. Prosím. Potřebuju tě. Ukaž mi, že mě taky potřebuješ.“

Když jsem se vzepjala k jeho prstům, uchechtl se. Přidal další, ohnul je v tom správném úhlu, až jsem zalapala po dechu, a začal jimi pohybovat. Zprvu jemně, poté stále silněji a tvrději. „Opravdu věříš, že tě pořád chci?“

„Ano,“ sykla jsem frustrovaná z toho, že to nehodlá přiznat. Bojoval s tím a oba jsme byli roky zatraceně paličatí. Už jsem taková být nechtěla. „Kdybys mě nechtěl, nebyl bys tu.“

„Možná si to s tebou chci jen rozdat, Kee. To tě nenapadlo? Stejně jako tě chce většina můžu v téhle zemi, ale na to jste si s Ethanem Phillipem příliš blízcí.“ Jeho jméno ucedil.

„Pomáhá mojí obchodní značce. To přece víš. Kdyby sis přečetl moje textovky a poslechl hlasovky...“ Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se překonat bolest z toho, že je všechny ignoroval. „Neodpověděl jsi mi na ně, Dexi,“ zašeptala jsem.

„Neodpověděl jsem na ně, protože to *ty* jsi odešla,“ odpověděl. „Rozhodla ses, že mě budeš mít jen takhle. To ty jsi mi zlomila srdce, Kee. Ne já tobě.“

„Udělal jsem to, co bylo potřeba. Přece víš, že mezi mnou a Ethanem není –“ Vykřikla jsem, když mě náhle štípl do klitoris, a rozechvěla se, protože zrychlil pohyb prstů.

„Pořád máš zatraceně těsnou kundičku. Prosí, abych ji vyplnil, ošukal tě a tu hodnou holku v tobě zkazil. Nikdo to nedokáže jako já a ty to dobře víš, že?“

Jeho slova mě vynesla ještě blíž k vrcholu, přestože se mi přičilo, že o tom mluvíme. Náhle se ode mě odtáhl a usadil se mi mezi nohama. Už jsem jeho obličej neměla u svého. Chtěl si ode mě udržet odstup,

a přesto neodtáhl ruku od mého rozkroku, dál na něj hleděl a hrál si se mnou.

„Rozevři nohy,“ přikázal mi hlubokým, panovačným tónem.

„Dexi, někdo by mohl –“

„Chceš mě zastavit?“ Ruka mu ztuhla. Kousla jsem se do rtu, abych nevykřikla zklamáním. Moje tělo ho okamžitě poslechlo a doširoka rozevřelo nohy. „To je ono. Mám tě za to pochválit, nebo pokárat? Neměla bys tu být, když na tebe čeká Ethan Phillipe, ne?“

Štvalo mě, že chci, aby udělal obojí, a když jsem neodpověděla, jen se usmál, jako by moc dobře věděl proč. „Je mi jedno, jestli mě pochválíš, nebo pokáráš, Dexi. Hlavně... nepřestávej.“

Palcem mi promnul klitoris. „Sundej si vršek bikin a dotýkej se svých prsou. Ukaž mi, jak moc to chceš. Laskej se.“

Možná že právě v tu chvíli jsem se rozhodla vzbouřit. Projednou jsem udělala, co jsem chtěla, místo abych neustále jen poslouchala své hudební vydavatelství. Odstěhovala jsem se od Dexe. Nechala jsem Trinity, aby rozhodovalo o každém mém kroku. Domluvili můj předstíraný vztah s Ethanem, rozhodovali, co budu nosit na sobě, a naplnili mi diář tak, že jsem celé měsíce neměla jediný volný den. A tak jsem tady, doma, s mužem, kterého jsem stále milovala, chtěla tento okamžik jen pro sebe.

Pomalou, s pohledem upřeným do jeho očí, jsem zatahala za šňůrku a trojúhelníky plavek ze mě odpadly.

„Bože,“ protáhl. „Pořád vypadáš skvostně. Proč jen musíš být tak dokonalá?“

Jeho slova byla prodchnutá bolestí, lítostí a zmatkem. Věděla jsem, že zanedlouho budu cítit totéž, a přesto jsem ho poslechla. Nedokázala jsem si v tom

zabránit. Díval se na mě a já se dívala na něj. Když mi přikázal, abych se štípla do bradavek, zavřely se mi oči. Vítr hladil mé téměř nahé tělo, v dálce švitořili ptáci a ve vzduchu se vznášela vůně šefíků a Dexe. Po dlouhé době, kdy jsme byli od sebe, tu byl Dex konečně se mnou.

„Až se uděláš, dívej se na mě, Keelani,“ nařídil mi. Otevřela jsem oči. V jeho zorničkách hořel hlad.

Vzlykla jsem, aby zrychlil. „Potřebuju to. Potřebuju to všechno. Naposledy, Dexi.“

Místo toho zpomalil. „Naposledy?“ Zavrtěl hlavou a oči mu zlověstně potemněly. „Pověz mi, proč to potřebuješ, Kee. Ethan se o tebe nestará, jak by měl?“

Sevřel se mi žaludek. Už zas jsme byli u toho. Mluvit s ním nefungovalo. Nic jsme nevyřešili. Ovšem chyběl mi tak moc, že jsem se ho pořád snažila přesvědčit. Potřebovala jsem ho mít, jakýmkoli způsobem to bylo možné. Jenže jsem ho už ztratila.

A netušila jsem, jestli se mi někdy vrátí. Třeba byl Dex, jakého jsem znala, navěky pryč a zůstal po něm jen tento muž.

„JDI DO PRDELE,“ ucedila.

Vždycky proti ohni bojovala ohněm. Její nadávky jsem si zasloužil, ale po tom, co udělala a opustila mě, mi to bylo jedno. A pak požádala o *naposledy*. Copak nevěděla, že jsme spolu nikdy ani nezačali?

„Opravdu o to tak stojíš, Kee? Tady ti to udělám jen rukou. Chceš vědět proč?“ Zrychlil jsem a Kee zakolébala boky. Její tělo stále vědělo, co ode mě potřebuje, a já jsem jí to chtěl dát.

Hleděli jsme si navzájem do očí, až se jí začala přivírat víčka. „Už mi to řekni, Dexi. Ať to máme za sebou.“

„Protože si nic víc nezasloužíš, když se mi nemůžeš dát celá.“

„Chci to, Dexi. Vždycky jsem to chtěla,“ zašeptala.

„Dívej se na mě, když to říkáš. Chci si být jistý, že to myslíš vážně.“

Prudce otevřela oči. V tmavě hnědých duhovkách se jí zračila bolest. „Vždy jsem měla patřit jen tobě, Dexi.“

„Opravdu? A tohle mi taky patří?“

Zatlačil jsem na klitoris, rychle ho promnul a při tom jsem do ní neustále pronikal prsty. Vše v dokonalém rytmu. Pokožka se jí začala lesknout, dech se jí zrychlil, celé tělo se jí napjalo očekáváním a její kundička se pevně svírala. Náhle vykřikla moje jméno. A pak zas a znovu.

Na utišení bolesti, již mi způsobila, to nestačilo, ale na vteřinu se vztek a chaos v mé krvi zastavily. Byla tu se mnou a nic jiného jsem si nepřál. Miloval jsem ji, přestože mě ona sama nemilovala dost na to, aby zůstala.

Zastřely se jí oči. Posadila se a trhavými pohyby sáhla po přezce mého opasku. „Chci tě tady, kde jsme spolu vždycky dělali úplně všechno. Chci mít s tebou tuhle vzpomínku.“

Další vzpomínku. Ne přítomnost ani budoucnost, jen minulost. Copak si neuvědomovala, že kdykoli o nás takhle mluví, jako by mi tím bodla dýku do srdce?

Vstal jsem a odstoupil od ní.

Ve slunečních paprscích, jež na nás dopadaly skrz koruny stromů, vypadala zcela zničeně. Dlouhé vlasy se jí uvolnily z drdolu a vlály ve větru. Kolem nás zpívali ptáci. Šeříky zdůraznily fialový nádech jejích očí, v nichž se zračila dotčenost, protože si právě uvědomila, co se děje.

„Nechci s tebou tady v zahradě šukat, Kee.“

„Dexi –“

„Nechci s tebou šukat vůbec.“ Řekl jsem to nahlas, abychom tomu oba uvěřili.

„Chci si promluvit. Chci vysvětlit –“

„Není co vysvětlovat. Ani jeden z nás tu už nebydlí. Nepatříš do mého života. A nechci, abys do něj ještě někdy patřila.“

„Dexi.“ Po mých slovech se zachvěla a schoulila se.

Sakra. Chtěl jsem ji obejmout. Chtěl jsem ji ujistit, že to mezi námi bude v pořádku. Zhluboka jsem se nadechl a místo toho ji chytil za šňůrky od plavek. Zavázal jsem jí je za krkem a klekl si, abych jí viděl do očí. „Už mi nevolej. Jdi si za tím životem plným slávy, jak jsi vždycky chtěla.“ Oba jsme to potřebovali mezi sebou uzavřít.

„Ale to není důvod, proč to dělám –“

„Je mi jedno, proč to děláš, krásko. Prostě o to nestojím. Proto ti to nezvedám, když mi voláš, a neodpovídám na zprávy. Ani jsem si je pořádně nepřečetl, Kee. Věnuju se svému životu.“

Jo, ignoroval jsem všech šedesát pět zpráv. V žádném případě jsem každou nečetl snad pětadvacetkrát. Vůbec jsem nezjistil, kdo mi je posílá. Vůbec jsem jí nebyl nonstop posedlý. Nebylo by to zdravé.

„Jak to můžeš říct?“ Po tvářích jí stekly slzy.

Jak bych v tomhle trápení mohl pokračovat? Oba jsme byli zlomení a dál si jen ubližovali. Jeden z nás to musel zastavit.

„Chci zapomenout na svou dětskou lásku, Srdce-
rváčko.“

„Takhle mi neříkej,“ okřikla mě, ta přezdívka k ní však seděla.

„Jak chceš, Kee. Společně jsme si prošli traumatem, ale to neznamená, že nemůžeme jít v životě dál.“

„Tak tohle to pro tebe bylo? Jen dětská láska?“ Přimhouřila oči. Sedl jsem si na paty.

„Co jiného by to bylo?“ Pro mě to byla láska tak velká, že se přes ni nikdy nepřenesu, ale to jsem jí prozradit nemohl. Už jednou jsem kvůli ní zapomněl na vlastní hrdost. A teď mě čekala promoce a získal jsem životní příležitost pracovat na patentovaném softwaru. A jí čekala závratná kariéra.

„A jak to tedy bude teď?“

„No, z tebe je popová hvězda a já se jen snažím do-
studovat.“

„Chci cokoli, co s tebou můžu mít.“

„Právě teď nic mít nemůžeš,“ oznámil jsem a vstal.
„Vypadáš tady v té zahradě překrásně, Keelani. Měla
bys hudebnímu vydavatelství navrhnout, abys na oba-
lu příštího alba měla zahradu.“

„Myslíš, že to je to jediné, na čem mi záleží?“ uce-
dila utrápeně.

Povytláhl jsem obočí. „A ne snad?“

Hleděla na mě tak zničeně, až bych přísahal, že se
vzduch mezi námi pohnul. Vzpomínky na tuto zahra-
du mě budou v budoucnu pronásledovat. „Opravdu si
myslíš, že tě nemiluju?“

Vůbec si neuvědomovala, že se celé tohle město ob-
rátilo proti mně. I moji rodiče přemýšleli, kolik alko-
holu jsem jí toho večera dal vypít. A její rodiče, no,
po tom, co se o nás psalo, jsem se jim nedokázal podí-
vat do očí. Držel jsem si od nich odstup a na nic z to-
ho nemyslel, jenom abych přežil. Vrátil jsem se domů,
popovídal si s rodinou a odjel jsem.

Kyleova smrt, Gabriellino zranění a Keelanino bez-
pečí, to všechno padalo na mou hlavu. Po letech, kdy
o mně celé tohle město pochybovalo a já sám jsem
přemýšlel, proč jsem se tak zachoval, mi srdce ztuhlo.
Už nikdy nad sebou neztratím kontrolu a nedovolím,
aby mě láska přiměla k něčemu, co nebylo správné.

A tak jsem to s ní uzavřel. „Nevím, Kee. Vím je-
nom, že jsi kdysi řekla, že mě už nemiluješ.“

„To jsem nemyslela vážně.“

Odstoupil jsem od ní. „Jo, no, já to ale myslím váž-
ně, když ti říkám, že tě už nemiluju.“

Ani já jsem to nemyslel vážně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mezi nikdy a navždy. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.